TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2007. gada 13. septembrī *

Lieta C-458/05

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam,

ko *Oberster Gerichtshof* (Austrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2005. gada 16. novembrī un kas Tiesā reģistrēts 2005. gada 29. decembrī, tiesvedībā

Mohamed Jouini,

Okay Gönen,

Hasan Bajric,

Gerald Huber,

Manfred Ortner,

Sükran Karacatepe,

Franz Mühlberger,

Nakil Bakii,

* Tiesvedības valoda — vācu.

Hannes Kranzler,

Jürgen Mörth,

Anton Schneeberger,

Dietmar Susteric,

Sascha Wörnhör,

Aynur Savci,

Elena Peter,

Egon Schmöger,

Mehmet Yaman,

Dejan Preradovic,

Andreas Mitter,

Wolfgang Sorger,

Franz Schachenhofer,

Herbert Weiss,

Harald Kaineder,

Ognen Stajkovski,

Jovica Vidovic

pret

Princess Personal Service GmbH (PPS).

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši E. Juhāss [*E. Juhász*], Dž. Arestis [*G. Arestis*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*] (referents) un T. fon Danvics [*T. von Danwitz*],

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],
sekretārs H. fon Holšteins [*H. von Holstein*], sekretāra palīgs,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 13. decembrī,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Jouini* u.c. vārdā — E. Frišenšlāgers [*E. Frischenschlager*] un D. Gallistls [*D. Gallistl*], *Rechtsanwälte*,

— *Princess Personal Service GmbH (PPS)* vārdā — G. Minihmairs [*G. Minichmayr*], *Rechtsanwalt*,

— Austrijas valdības vārdā — K. Pesendorfere [*C. Pesendorfer*] un G. Hese [*G. Hesse*], pārstāvji,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — F. Kreišics [*V. Kreuschitz*] un J. Enegrēns [*J. Enegren*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2007. gada 22. martā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgumi sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz to, kā interpretēt 1. pantu Padomes 2001. gada 12. marta Direktīvā 2001/23/EK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku tiesību aizsardzību uzņēmumu, uzņēmējsabiedrību vai uzņēmumu vai uzņēmējsabiedrību daļu īpašnieka maiņas gadījumā (OV L 82, 16. lpp.).

2 Šis lūgums radās prāvā starp *Juini* [*Jouini*] un 24 citiem prasītājiem (turpmāk tekstā — "prasītāji pamata prāvā") un sabiedrību *Princess Personal Service GmbH (PPS)* (turpmāk tekstā — "*PPS*") par darba algu samaksu un darba tiesisko attiecību pārejas uz *PPS* atzīšanu šo prasījumu aprēķināšanai.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Direktīvā 2001/23 ir kodificēta Padomes 1977. gada 14. februāra Direktīva 77/187/EEK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku tiesību aizsardzību uzņēmumu, uzņēmējsabiedrību vai uzņēmumu vai uzņēmējsabiedrību daļu īpašnieka maiņas gadījumā (OV L 61, 26. lpp.), kas grozīta ar Padomes 1998. gada 29. jūnija Direktīvu 98/50/EK (OV L 201, 88. lpp.; turpmāk tekstā — "Direktīva 77/187").

4 Saskaņā ar Direktīvas 2001/23 astoto apsvērumu:

"Tiesiskās drošības un pārskatāmības apsvērumi prasa, lai īpašuma tiesību nodošanas juridiskā koncepcija būtu skaidrota, ņemot vērā Tiesas praksi. Šis skaidrojums nav mainījis Direktīvas 77/187/EEK darbības jomu, kāda tā ir saskaņā ar Tiesas interpretāciju."

5 Direktīvas 2001/23 1. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā noteikts:

"a) šī direktīva attiecas uz jebkuru uzņēmuma, uzņēmējsabiedrības vai uzņēmuma vai uzņēmējsabiedrības daļas īpašumtiesību pāreju citam darba devējam īpašumtiesību nodošanas vai uzņēmumu apvienošanas dēļ;

b) saskaņā ar a) apakšpunktu un citiem šā panta noteikumiem, īpašumtiesību nodošana šīs direktīvas nozīmē notiek tad, ja pāriet īpašumtiesības uz ekonomisku vienību, kas saglabā savu identitāti, paredzot organizētu resursu sagrupēšanu ar mērķi turpināt saimniecisko darbību neatkarīgi no tā, vai tā ir pamata vai palīgdarbība."

6 Atbilstoši Direktīvas 2001/23 2. panta 2. punktam:

"Šī direktīva neierobežo valstu tiesību aktus attiecībā uz darba līguma vai darba attiecību definīciju.

Tomēr dalībvalstis neizslēdz no šīs direktīvas darbības jomas darba līgumus vai darba attiecības tikai saistībā ar:

[..]

c) to, ka ir pagaidu darba attiecības Direktīvas 91/383/EEK [Padomes 1991. gada 25. jūnija Direktīva, kas papildina pasākumus, kuru mērķis ir veicināt uzlabojumus darba drošībā un veselības aizsardzībā attiecībā uz darba ņēmējiem, kas pieņemti darbā uz noteiktu laiku vai arī īslaicīgā darbā, (OV L 206, 19. lpp.)] 1. panta 2. punkta nozīmē, bet uzņēmums, uzņēmējsabiedrība vai uzņēmuma vai uzņēmējsabiedrības daļa, kura īpašuma tiesības nodod, pilnīgi vai daļēji ir pagaidu darba devējs."

7 Atbilstoši Direktīvas 2001/23 3. panta 1. punktam:

"Īpašumtiesības nododošās personas tiesības un pienākumi, kas izriet no darba līguma vai darba attiecībām, kas pastāv īpašumtiesību pārejas dienā, sakarā ar īpašumtiesību nodošanu pāriet īpašumtiesību saņēmējam.

[..]"

8 Iepriekš minēto Direktīvas 2001/23 1. panta 1. punkta, 2. panta 2. punkta un 3. panta 1. punkta noteikumi būtībā ir vienādi ar Direktīvas 77/187 1. panta 1. punkta, 2. panta 2. punkta un 3. panta 1. punkta noteikumiem.

Valsts tiesiskais regulējums

9 Likuma "Par grozījumiem likumos par darba līgumiem" 3. pantā (*Arbeitsvertragsrechts-Anpassungsgesetz, BGBl.* 459/1993) noteikts, ka, ja daļa no uzņēmuma īpašumtiesībām pāriet citam uzņēmumam, tad tas kā nākamais darba devējs uzņemas visas tiesības un pienākumus, kas izriet no darba tiesiskajām attiecībām, kas bija spēkā īpašumtiesību pārejas brīdī.

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

10 Kopš 1976. gada eksistējošu pagaidu darba uzņēmumu *Mayer & Co GmbH* (turpmāk tekstā — "*Mayer*") kā pēdējais vadīja pašreizējais *PPS* ražošanas direktors, rīkojoties kā tā vadītājs. Pēdējais minētais bija laulājies ar *PPS* komercdirektori, kas darbam birojā bija pieņemta uzņēmumā *Mayer*.

11 Pēc viena no *Mayer* galveno klientu pieprasījuma šī darbiniece 2001. gadā izstrādāja ar ražošanu saistītu plānu, atbalstu saņemot arī no sava laulātā. Šī uzņēmuma finansiālās grūtības jau bija zināmas. Kad klients izstrādāto plānu apstiprināja, laulātie ar šo klientu vienojās, ka tas tiks īstenots jaunā, dibinātā uzņēmuma ietvaros, kas veiks tādu pašu komercdarbību, jo strukturālās izmaiņas iepriekšējā uzņēmumā *Mayer* esot grūti īstenojamas.

12 Šis jaunais pagaidu darba uzņēmums, *PPS*, tika nodibināts 2002. gada sākumā. Laulātie attiecīgi ieņēma ražošanas direktora un komercdirektores amatus. Iepriekš minētā galvenā klienta vajadzību dēļ viņi *Mayer* meitas uzņēmuma direktoram deva rīkojumu 40 šī galvenā klienta rīcībā nodotajiem darbiniekiem iespējami īsā laikā pāriet uz *PPS*, kas tā arī notika.

13 Darba ņēmēju darba specifikā pie klienta nekādas izmaiņas netika veiktas. Savukārt viņu darba tiesiskās attiecības ar *Mayer* izbeidzās 2002. gada 30. novembrī un 2002. gada 1. decembrī tās stājās spēkā ar *PPS*. Tā tika pārņemti arī citi klienti, turklāt pārņemto darbinieku skaits pie katra no tiem bija tikai trīs vai no četrām līdz deviņām personām. Meitas uzņēmuma vadītājs vai klientu konsultanti arī pārgāja uz *PPS*. Kopumā šī pēdējā minētā pārņēma trešo daļu no *Mayer* darbiniekiem pirms tās maksātnespējas procedūras uzsākšanas.

14 Prasītāji pamata lietā, kurus pārņēma *PPS*, pēdējai minētajai iesniedza sūdzību par *Mayer* nesamaksātajām darba algām un par darba attiecību pārejas uz *PPS* atzīšanu šo prasījumu aprēķināšanai. Runa ir par pagaidu darbiniekiem, kas klientu rīcībā tika nodoti kā strādnieki, ceļamkrāna vadītāji un montieri. Viņi savas pretenzijas

pamatoja ar faktu, ka ir notikusi uzņēmuma īpašumtiesību pāreja un ka *PPS* tādējādi kā "uzņēmuma īpašumtiesību pārņēmējai" ir jāveic nesamaksāto darba algu samaksa un jāņem vērā iepriekš iegūtais stāžs.

15 *PPS* šīs prasības noraidīja, uzsverot, ka uzņēmuma īpašumtiesību pāreja nav notikusi un ka tā ar *Mayer* nav noslēgusi nekādu līgumu. Prasītāju pamata lietā pāreja to uzņēmumā ir norisinājusies parastā kārtībā pagaidu darba uzņēmumu jomā. Tāpat neesot iespējams identificēt *PPS* pārņemto uzņēmumu vai "uzņēmuma daļu".

16 Tā kā *Landesgericht Wels* [Velzas Apgabaltiesa] pirmajā instancē un *Oberlandesgericht Linz* [Lincas Augstākā tiesa] apelācijas instancē apmierināja prasītāju pamata lietā prasību, *PPS* cēla kasācijas sūdzību *Oberster Gerichtshof* [Federālā Augstākā tiesa]. Tā it īpaši apstrīd attiecīgā darījuma kā "uzņēmuma īpašumtiesību pārejas" kvalificēšanu, ko veikušas minētās tiesu iestādes.

17 *Oberster Gerichtshof* norāda, ka atbilstoši Tiesas judikatūrai principā uzņēmuma īpašumtiesību pārejas esamības novērtējumā vispirms ir jāņem vērā stabila rakstura ekonomiskas vienības esamība vai neesamība personu un resursu, kas ļauj veikt komercdarbību ar noteiktu mērķi, kopuma izpratnē. Tāpat ir jāizvērtē, vai šādas vienības pārejas nosacījumi ir izpildīti attiecībā uz jauno īpašumtiesību pārņēmēju, ņemot vērā to faktisko apstākļu kopumu, kas raksturīgi attiecīgajam darījumam (šajā sakarā skat. 1997. gada 11. marta spriedumu lietā C-13/95 *Süzen*, *Recueil*, I-1259. lpp., 13. un 14. punkts).

18 Šajā lietā, pēc iesniedzējtiesas domām, uzņēmuma īpašumtiesību pārejas esamības pārbaude ir īpaša ar to, ka runa ir par pagaidu darba uzņēmumu. Iesniedzējtiesa norāda, ka šāda veida uzņēmumiem kā tādiem nav "pašiem savu darbinieku" organizatoriskās vienības izpratnē; darba ņēmēji tiek nodoti citu uzņēmumu rīcībā. Šie pēdējie minētie attiecīgos darba ņēmējus pēc vajadzības integrē savā organizācijā. Tādēļ lielākā daļa pagaidu darba uzņēmumu darbinieku nav integrēti šajos, bet gan tajos uzņēmumos, kas tos nodarbina.

19 Iesniedzējtiesa tādēļ uzdod jautājumu, vai attiecībā uz citiem uzņēmumiem izveidotā pieeja — saskaņā ar kuru visai būtisks ir organizatoriskais kopums "uzņēmuma" vai "uzņēmuma daļas" izpratnē — ir attiecināma arī uz pagaidu darba uzņēmumiem. Tie arī būtiski atšķiras no tīrīšanas vai apsardzes uzņēmumiem, kuros darba ņēmēji strādā uzņēmumos, kas tos nodarbina, nevis noteiktam mērķim (uzkopšana vai apsardze) — kas tādējādi kalpotu kā uzņēmuma daļas nošķiršana —, bet gan veicot dažādas funkcijas atbilstoši uzņēmuma, kas tos nodarbina, ieskatiem.

20 Šajos apstākļos *Oberster Gerichtshof* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai gadījumā, ja sadarbības starp diviem uzņēmumiem, kas piedāvā pagaidu darbu, pirmajā no šiem uzņēmumiem neesot nosakāmai organizatoriskai struktūrai, ietvaros no šī pirmā uzņēmuma, kas piedāvā pagaidu darbu, biroja darbiniece, filiāles direktors, klientu konsultanti un vadītājs pāriet minētajā otrajā uzņēmumā un veic tajā līdzvērtīgu darbu, turklāt līdz ar šīm personām, tāpat abu uzņēmumu sadarbības ietvaros, daļēji vai pilnībā pāriet arī aptuveni viena trešdaļa darbinieku, kas veic pagaidu darbu, kopā ar to klientiem (ar dažāda apmēra pasūtījumiem — no trim pagaidu darbiniekiem līdz piecdesmit šādiem darbiniekiem), pastāv uzņēmuma vai tā daļas īpašumtiesību pāreja [Direktīvas 2001/23] 1. panta izpratnē?"

Par prejudiciālo jautājumu

21 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2001/23 1. panta 1. punkts ir interpretējams tādējādi, ka tas attiecas uz tādu gadījumu kā pamata lietā minētais, kurā runa ir par darbinieku pāreju no viena pagaidu darba uzņēmuma otrā.

22 Saskaņā ar Direktīvas 2001/23 1. panta 1. punktu šī direktīva attiecas uz jebkuru uzņēmuma, uzņēmējsabiedrības vai uzņēmuma vai uzņēmējsabiedrības daļas īpašumtiesību pāreju citam darba devējam īpašumtiesību nodošanas vai uzņēmumu apvienošanas dēļ.

23 Atbilstoši šai judikatūrai Direktīvas 2001/23 mērķis ir nodrošināt darba tiesisko attiecību turpināšanos ekonomiskas vienības ietvaros neatkarīgi no īpašumtiesību pārejas. Noteicošais kritērijs īpašumtiesību pārejas konstatēšanai šīs direktīvas nozīmē ir tas, vai attiecīgā vienība saglabā savu identitāti, kas it īpaši izriet no fakta, ka tās darbība tiek turpināta vai atjaunota (skat. īpaši Tiesas 1986. gada 18. marta spriedumu lietā 24/85 *Spijkers*, *Recueil*, 1119. lpp., 11. un 12. punkts, kā arī 2005. gada 15. decembra spriedumu apvienotajās lietās C-232/04 un C-233/04 *Güney-Görres* un *Demir*, Krājums, I-11237. lpp., 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

24 Attiecībā uz priekšnosacījumu par īpašumtiesību pārejas uz līguma pamata esamību no pastāvīgās judikatūras izriet, ka Direktīvas 2001/23 1. panta 1. punkta piemērojamība nav vērtējama, vien pamatojoties uz vārdisku interpretāciju (skat. attiecībā uz Direktīvas 77/187 1. panta 1. punktu 1985. gada 7. februāra spriedumu lietā 135/83 *Abels*, *Recueil*, 469. lpp., 11.–13. punkts, un 1992. gada 19. maija spriedumu lietā C-29/91 *Redmond Stichting*, *Recueil*, I-3189. lpp., 10. punkts). Atšķirību direktīvas valodu versijās un dažādā īpašumtiesību pārejas uz līguma pamata jēdziena satura valstu tiesībās dēļ Tiesa šo jēdzienu interpretēja pietiekami plaši, tādējādi rīkojoties saskaņā ar direktīvas mērķi aizsargāt darba ņēmējus to uzņēmuma īpašumtiesību pārejas gadījumā (iepriekš minētais spriedums lietā *Redmond Stichting*, 11. punkts, un 1996. gada 7. marta spriedums apvienotajās lietās C-171/94 un C-172/94 *Merckx* un *Neuhuys*, *Recueil*, I-1253. lpp., 28. punkts).

25 Šī plašā interpretācija attiecas arī uz "līguma" formu, kādā īpašumtiesību pāreja norisinās. Īpašumtiesību pāreja uz līguma pamata jēdziens atkarībā no gadījuma nozīmē arī rakstveida vai mutvārdu līgumu starp īpašumtiesību nododošo personu un ieguvēju par attiecīgās ekonomiskās vienības atbildīgās personas identitātes maiņu vai arī klusējot nolīgtu savstarpēju vienošanos, kas var izrietēt no praktiskas sadarbības, tādējādi īstenojot savu gribu par šādu izmaiņas norisi.

26 Šajā lietā no iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka attiecīgo darba ņēmēju pārņemšana norisinājās sadarbības starp *Mayer* un *PPS* ietvaros, kurām būtībā bija vieni un tie paši vadītāji, kas ļāva *PPS* izbeigt identisku komercdarbību. Tāpat no lietas materiāliem izriet, ka, pateicoties savstarpējai sadarbībai, *PPS* ir iespējams veikt šo darbību tiem pašiem klientiem un plašā mērogā arī ar darba ņēmējiem, kas pirms

tam strādāja *Mayer*. Šajos apstākļos šķiet acīmredzami, ka šīs sadarbības jēga un mērķis ir no *Mayer* uzņēmuma resursus novirzīt uz *PPS*.

27 Tādējādi īpašumtiesību pārejas uz līguma pamata jēdziens — kā to interpretējusi Tiesa — nav šķērslis, lai konstatētu īpašumtiesību pāreju no *Mayer* uz *PPS*, pat ja — kā to tiesas sēdē apstiprināja *PPS* — uzņēmumi nav noslēguši rakstveida vai mutvārdu līgumu.

28 Šajos apstākļos — kā pamata lietā — ir jāizvērtē, vai kvalificējamais darījums attiecas uz visu uzņēmumu vai tikai tā daļu, turklāt šajā pēdējā minētajā gadījumā ir jānosaka uzņēmuma attiecīgā daļa.

29 Šajā sakarā izrādās, ka tāda kā pamata lietā notikusī darbinieku pārņemšana nenozīmē visa uzņēmuma īpašumtiesību pāreju. No lietas materiāliem izriet, ka *PPS* tikai pārņēma noteiktu daļu administrācijas darbinieku un trešdaļu pagaidu darbinieku un ka *Mayer* turpināja veikt šo komercdarbību līdz pat maksātnespējas procesa uzsākšanai. Tāpat šī procesa ietvaros *PPS* konkurējošais uzņēmums ieguva *Mayer* kā maksātnespējīgā uzņēmuma īpašuma masu un turpināja šī uzņēmuma komercdarbību daļēji ar tā darbinieku, daļēji — ar citu uzņēmuma resursu — palīdzību.

30 Tā iespējamo uzņēmuma resursu īpašumtiesību pāreja pamata lietā, t.i., attiecīgo darba ņēmēju pāreja — no *Mayer* uz *PPS*, var attiekties tikai uz daļu no šī uzņēmuma.

31 Lai Direktīva 2001/23 būtu piemērojama, īpašumtiesību pārejai jābūt saistītai ar stabilu ekonomisku vienību, kuras darbība nav ierobežota ar specifiska darba izpildi. Vienības jēdziens līdz ar to attiecas uz organizētu personu un resursu grupu, kas ļauj veikt saimniecisku darbību savu mērķu sasniegšanai (1998. gada 10. decembra spriedums apvienotajās lietās C-127/96, C-229/96 un C-74/97 *Hernández Vidal* u.c., *Recueil*, I-8179. lpp., 26. punkts, kā arī iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Güney-Görres* un *Demir*, 32. punkts) un kas ir pietiekami strukturēta un autonoma (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Hernández Vidal* u.c., 27. punkts).

32 Šādai vienībai nebūt nav jāietver nozīmīgi materiāli vai nemateriāli resursi. Faktiski dažās komercnozarēs šie resursi bieži vien ir redzami to visvienkāršākajās formās un komercdarbība galvenokārt balstīta uz darbaspēku. Tādēļ organizētu darba ņēmēju kopums, kas īpaši un ilgstoši tiek piesaistīti kādam kopīgam darbam, var būt ekonomiska vienība, nemaz nepastāvot citiem ražošanas resursiem (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Hernández Vidal* u.c., 27. punkts).

33 Tas vēl jo vairāk ir spēkā attiecībā uz pagaidu darba uzņēmumiem, ievērojot Direktīvas 2001/23 2. panta 2. punkta otrās daļas c) apakšpunktu. Faktiski no šīs tiesību normas izriet, ka uz darba attiecībām ar šādiem uzņēmumiem principā

attiecas Direktīva 2001/23, kas nozīmē, ka, vērtējot šo uzņēmumu īpašumtiesību pārņemšanu, ir jāņem vērā to specifika. No iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka vispārīgi šādiem uzņēmumiem raksturīgi ir tas, ka tajos nav savas uzņēmuma organizācijas, pamatojoties uz kuru atbilstoši īpašumtiesību nododošās personas organizācijai varētu noteikt dažādas nošķiramas ekonomiskas vienības.

34 Tādējādi, tā kā attiecīgajā pagaidu darba uzņēmumā nepastāv nosakāma uzņēmuma struktūra, ir jāveic pārbaude, ņemot vērā šo specifiku, un nevis vērtējums, lai noteiktu ekonomiskas vienības esamību tā organizācijas kontekstā. Šajā sakarā, lai pamatotu ekonomiskas vienības esamību Direktīvas 2001/23 1. panta 1. punkta izpratnē, ir jāpārbauda, vai no īpašumtiesību nododošās personas pārņemtie uzņēmuma resursi viņa uzņēmumā ir operatīvs kopums, kas viņam pašam ļauj sniegt uzņēmuma komercdarbībai raksturīgos pakalpojumus, neliekot lietā citus svarīgus uzņēmuma resursus vai tā daļas.

35 Šajā sakarā ir jānorāda, ka pagaidu darba uzņēmumu komercdarbībai ir raksturīga darba ņēmēju nodošana uz laiku tā uzņēmuma rīcībā, kas tos nodarbina, lai pēc vajadzības un pēc šo uzņēmumu norādījumiem veiktu dažādus darbus. Šādas darbības turpināšanai ir vajadzīgs *know-how*, administratīva struktūra, kas ir spējīga noorganizēt šo darba ņēmēju nodošanu uzņēmuma rīcībā, un pagaidu darbinieku kopums, kas integrējas uzņēmumā, kas tos nodarbina, lai veiktu lūgtos uzdevumus. Citi būtiski uzņēmuma resursi savukārt nav vajadzīgi, lai turpinātu attiecīgo darbību.

36 Iesniedzējtiesas minētais fakts, ka darbinieki esot integrēti tā klienta organizatoriskajā struktūrā, kura rīcībā tie ir tikuši nodoti, nav šķērslis, lai konstatētu ekonomiskas vienības īpašumtiesību pāreju. Faktiski šie darbinieki tik un tā ir būtiska sastāvdaļa, jo bez viņiem pagaidu darba uzņēmumam nebūtu iespējams veikt komercdarbību. Tāpat apstāklis — kā paredzēts Direktīvas 91/383 1. panta 2. punktā, kas minēts Direktīvas 2001/23 2. panta 2. punkta otrās daļas c) apakšpunktā —, ka viņus ar īpašumtiesību nododošo personu saista darba attiecības un ka viņš tiem tieši maksā algu, apstiprina šo darbinieku piederību šīs īpašumtiesību nododošās personas uzņēmumam un arī ieguldījumu ekonomiskas vienības šajā uzņēmumā esamību.

37 No iepriekš minētā izriet, ka tikai ar kopumu, kurā ietilpst vadošie darbinieki, pagaidu darbinieki un *know-how*, var sasniegt mērķi, proti, pakalpojumu sniegšanu, pret atlīdzību nodarbinošā uzņēmuma rīcībā nododot darba ņēmējus, un šis kopums var būt ekonomiska vienība, kas darbojas bez jebkādiem citiem būtiskiem resursiem, ne arī īpašumtiesību nododošās personas uzņēmuma daļām. Tā tas var būt gadījumā, kad kopumā ietilpst biroja darbinieks, meitas uzņēmuma vadītājs, klientu konsultanti, trešdaļa pagaidu darbinieku un vadītāji ar *know-how*, kas iesniedzējtiesai būtu jānoskaidro.

38 Tādējādi uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2001/23 1. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka to piemēro, ja daļa no administrācijas darbiniekiem un daļa no pagaidu darbiniekiem pāriet uz citu pagaidu darba uzņēmumu, lai tur tiem pašiem klientiem izpildītu tādus pašus darba pienākumus, un iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai, notiekot pārejai, attiecīgie resursi kā tādi ir pietiekami, lai bez citu resursu un citu uzņēmumu daļu palīdzības turpinātu sniegt attiecīgajai komercdarbībai raksturīgos pakalpojumus.

Par tiesāšanās izdevumiem

39 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

1. panta 1. punkts Padomes 2001. gada 12. marta Direktīvā 2001/23/EK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku tiesību aizsardzību uzņēmumu, uzņēmējsabiedrību vai uzņēmumu vai uzņēmējsabiedrību daļu īpašnieka maiņas gadījumā ir jāinterpretē tādējādi, ka to piemēro, ja daļa no administrācijas darbiniekiem un daļa no pagaidu darbiniekiem pāriet uz citu pagaidu darba uzņēmumu, lai tur tiem pašiem klientiem izpildītu tādus pašus darba pienākumus, un iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai, notiekot pārejai, attiecīgie resursi kā tādi ir pietiekami, lai bez citu ievērojamu resursu un citu uzņēmuma daļu palīdzības turpinātu sniegt attiecīgajai komercdarbībai raksturīgos pakalpojumus.

[Paraksti]